

gehele politieke carrière aan Seyss-Inquart te danken. Geboren was hij in 1897 in Salzburg waar hij in een groot gezin (er waren acht kinderen) en in moeilijke omstandigheden opgroeide. Hij doorliep er het gymnasium, vocht drie jaar in het Oostenrijkse leger en ging vervolgens in Wenen en Göteborg (Zweden) kunstgeschiedenis studeren. In '22 behaalde hij de doctorstitel waaraan hij acht jaar later, in Wenen, nog een tweede doctorstitel toevoegde, ditmaal in de rechten. Hij was zich in het staatsrecht gaan specialiseren. In '34 werd hij ambtenaar van de desbetreffende afdeling van het *Bundeskanzleramt*. Seyss-Inquart ontmoette hij voor het eerst in '36 in een katholieke bijbelkring; Seyss-Inquart hield er die avond een inleiding over een hoofdstuk uit het Evangelie van Johannes. De twee 'lagen' elkaar: beiden katholiek, beiden kunstzinnige intellectuelen, beiden Groot-Duits en beiden voorzichtig in contact met de illegale Oostenrijkse *NSDAP* die door hen beiden als een gezelschap van heetgebakerde activisten beschouwd werd. Het was Wimmer die met zijn kennis van het staatsrecht aan de *Anschluss* zijn constitutionele vorm hielp geven. De functie van *Regierungspräsident* in Regensburg vormde zijn beloning en evenals Seyss-Inquart kreeg hij van Himmler die er voortdurend op uit was, personen die het verder konden brengen, aan zich te binden, een *SS*-officiërsrang; dat laatste tot ergernis van Rauter. '*SS-Oberführer dr. Wimmer*', schreef Rauter in '42 aan de *Reichsführer-SS*,

*'gehört einschliesslich seiner Frau nach wie vor der katholischen Kirche an, obwohl ich mich oft bemühte, in kameradschaftlicher Form auf ihn einzuwirken . . . Er hat mich persönlich im Sommer des vergangenen Jahres gesagt dass er bei dem scharfen SS-Kurs nicht mitmachen könne, weil er innerlich dafür zu weich sei und andere Auffassungen zu den Dingen hätte. Ich hatte ihm damals schon offen gesagt dass es nicht seine Weichheit sei, sondern seine innere weltanschauliche Unklarheit in der er lebt.'*¹

Inderdaad: een *Draufgänger* was Wimmer niet; niet eens een strijder. Als het tegen de Joden ging, kon hij wel eens uit zijn slof schieten, maar in het algemeen hield hij, naar zijn grammofoonplaten luisterend en een goed glas wijn of sterker alcoholisch vocht op tafel, de sloffen liever aan. Hij was lui en liet het eigenlijke werk graag aan de *Referenten* van zijn *Generalkommissariat* over, onder wie er verscheidene waren die hun nationaal-socialisme met een felheid beleden waarvoor hij, een gemakzuchtige, van hoffelijkheid overvloeiende meeloper, de energie al niet kon opbrengen. Zijn werk in Den Haag beviel hem maar half: verscheidene keren verzocht hij Seyss-Inquart om terugplaatsing naar Regensburg. Dat werd telkens geweigerd; hij bleef dus.

¹ Brief, 13 mei 1942, van Rauter aan Himmler (*BDC*, 5113-15).